

AJ in Nieuw-Zeeland

In 2008 ben ik drie maanden in Nieuw-Zeeland geweest

Nog één dag en dan is het zo ver. De start van mijn avontuur in Nieuw Zeeland. De tas is ingepakt en morgen vertrekt het vliegtuig.

Vanaf de zomer speelt het al door mijn hoofd. Wat moet ik allemaal meenemen? Hoe zal het allemaal gaan en wat ga ik meemaken. Het zijn vragen waar ik nog geen antwoord en dat is maar goed ook, anders is het ook geen avontuur meer.

De vlucht van Amsterdam naar Bangkok ging erg voorspoedig en duurde minder lang dan ik had verwacht. Bij aankomst in London moest ik nog wel 5 uur wachten op de vlucht naar Bangkok, maar op zo'n luchthaven is altijd wel wat te zien en de vliegtuigen zijn indrukwekkend. Zo liep ik wat wandelend door de vertrekhal tot ik een bekende zag met een grote beker aan de lippen. Het was Burgemeester Dijkstra van Grootegast, mijn oud werkgever waar ik 6 jaar heb gewerkt. Met een delegatie van 12 mensen gaan ze naar Nieuw-Zeeland op werkbezoek. Het is leuk om een aantal bekende gezichten weer te zien. Alleen krijg ik toch een aantal vragen over het werk van toen en ik verbaas me erover dat ik me er nog zoveel van kan herinneren. Ze vliegen met de hele groep ook via Bangkok en we zitten dus allemaal in hetzelfde vliegtuig.

Als ik met de bagage het vliegveld van Bangkok uit loop staat er een lange rij te wachten voor de taxi's. Er komt een dame op mij aflopen en ze probeert me een taxi aan te smeren voor 900 bath. Van het guesthouse wist ik dat de taxi ongeveer 500 bath kost dus ik steek scherp in. We komen uiteindelijk uit op een prijs van 600 bath maar dat moet we even worden overlegd met de baas want het is eigenlijk te goedkoop. Het gaat door, en ze regelt snel een taxi. Met volle vaart racen we over de weg richting Bangkok en schieten tussen alle auto's door. De chauffeur gebruikt daarbij zijn rechtersvoet voor het gaspedaal en remt af en toe met de linker voet bij. Als we bijna bij de eindbestemming zijn weet hij niet waar het guesthouse is. Een telefoontje biedt uitkomst. Als we arriveren bij het guesthouse staat de taximeter op 550 bath. Geen gekke prijs dus. Het guesthouse is prima. Eenvoudig maar precies goed, alleen een bed, een douche en een toilet. Meer heb je niet nodig, toch?

Eerste dag Bangkok

De eerste wandeling door de stad levert al gauw een ritje in een tuk-tuk op. De bestuurder rijdt me langs een aantal tempels, waaronder de golden mounten. Na de eerste tempel levert hij me af bij een winkel. hmm, dat hadden we niet afgesproken. De eigenaar van de winkel legt uit dat ik daar heel goedkoop een pak kan laten maken of andere kleding. Ik heb er geen trek in en laat weten dat ik niet geïnteresseerd ben en na 2 minuten sta ik weer buiten. De bestuurder staat te lachen, hij heeft met dit ritje een benzinebon van 200 bath gescoord.

We rijden naar de volgende tempel en daarna ik weer bij een winkel wordt gedropt. Ik moet er wel om lachen en zeg tegen hem dat ik niets koop maar dat we wel even een coupon gaan scoren. Als we bij de Golden mounten zijn dropt hij me bij de hoofdingang. Als ik na een uurtje weer terug ben is mijn chauffeur verdwenen. Het mooie is dat hij uiteindelijk 600 bath aan bonnen heeft maar dat ik niets hoefde te betalen voor het ritje. Het jammere is alleen dat ik later lees dat er in de reisgids voor wordt gewaarschuwd...

De tempels zijn overigens prachtig om te zien. Veel goud en glitters en natuurlijk lopen er monniken rond. Veel dingen zijn herkenbaar van mijn reis in Vietnam.

Na een wandelingetje vanaf de Golden mountan ga ik even lunchen en daarna loop ik richting pier 8 aan de rivier voor een boottocht met de riviertaxi. Een soort van openbaarvervoer over het water. Aanboord van het schip raak ik in gesprek met een Duitser, Florian, hij is 2e officier machinist

aanboord van containerschepen. Hij is ook van plan om een boottochtje te maken en we reizen samen wat verder. Na het boottochtje hebben we samen nog wat gegeten en een biertje gedroken. Erg leuk om op deze manier met mensen in contact te komen. Ook hij had ervaringen met de Tuk-tuk rijders en heeft wel een pak laten maken.

Vertrek naar Sydney

Vandaag is het alweer tijd om te vertrekken. Vanmorgen ben ik nog even naar het paleis gelopen maar het is pas vanmiddag open en dan ben ik al weer onderweg. Op heenweg liep ik door het park. Er werd me een zakje duivenvoer in de handen gedrukt met de mededeling: "happy newyear", of te wel ik mocht het gratis uitdelen. Jaja, in thailand iets gratis... Je moet er dik voor betalen. Voor 100 bath, dikke dat doe ik dus mooi niet. Verderop zie ik meer toeristen in de val lopen en zie ik een man op een bankje zitten die wat verveeld met het graan rond zit te strooien om de duiven te voeren.

De tas staat klaar en ik heb de mail nog even gechecked. Susan uit Wellington heeft me gemaïld en ze gaat een avond afspreken om mijn dia's te kunnen zien en eventueel een dag te organiseren zodat we kunnen varen. Daar heb ik erg zin in, maar nu eerst op naar Sydney!

Zo, na een lange vlucht van 8 uur tussen een Australische rechtenstudent en een dronken Rus geperst te hebben gezeten, ben ik in Sidney aangekomen. Een warm welkom door de douane, omdat ik een tent en sportspullen bij me heb. Ik mag even naar een tafel lopen en vervolgens de hele tas uitpakken. Tijdens het uitpakken mag ik ook nog wat vragen beantwoorden over wat ik van plan ben. Zelfs vragen over Nieuw Zeeland passeren de revu, en of ik daar ga werken ("niet dus") en of ik ook mensen ken in Bangkok of Sydney. Enfin, het blijkt normaal te zijn volgens de reisgids, dat als je eenmaal uitverkoren bent, je ook alles uit mag pakken. Hij zat zelfs in mijn beurs te loeren.

Daarna ben ik opzoek gegaan naar een goedkoop hotel. Dat had ik snel gevonden via lastminute.com, alleen werkte de boeking niet. Toen ik bij het hotel aankwam heb ik dat genoemd en met de ervaring van Bangkok een mooi aanbod geregeld. Prachtig zo. De bioklok is wel aardig in de war door alle tussenlandingen. Om 13.00 lag ik al te pitten (3.00u Nederlandse tijd) tot een uur of 0.00 en daarna niet meer kunnen slapen natuurlijk, haha.

Vanochtend ging de wekker al om 7.00 uur en heb ik na het ontbijt een wandeling gemaakt door Hydepark en via het Australian museum, waar ze alles vertellen over dieren, planten, geologie en aboriginals, erg interessant. Na het museum ben ik door gewandeld naar de botanic garden en uiteindelijk uitgekomen bij het bekende operahouse. Wat een fantastisch gebouw is dat. Helemaal van witte tegeltjes en glas. Ondertussen was het een drukte van belang in de haven met veerboten en speedboten. Dat ga ik morgen doen, een rondvaart door de haven.

In de restaurants was het rond lunchtijd erg druk en door de warmte hier, zo'n 27 graden, trok een fijn grasveldje onder een boom in de schaduw ook erg. Lekker met de sokken uit in het gras. De wandeling na de lunch ging verder richting de harbourbridge en was ook indrukwekkend. De verschillende bouwstijlen van pakhuizen van rond 1890 en de nieuwe gebouwen en wolkenkrabbers geven een diverse sfeer. Het valt op dat de stad schoon, zakelijk, stijlvol en karakter heeft. Dat spreekt me erg aan, beetje zoals Rotterdam.

Het maritiem museum was het apertiefje voordat ik in een mediteraans restaurant neerstreek. In het museum onder meer de boot die het snelheidsrecord op zijn naam heeft en de First Lady, het schip met de eerste dame die solo rond de wereld zeilde. Ook heb ik nog een kijkje genomen en een gesprekje gehad met de bemanning op de James Graig, een clipper die emigranten naar Australië bracht. Ze kennen de Batavia en dan kom je al gauw op zeeschouwen, klippers en jalatte laarzen uit. Veel indrukken merken jullie wel en ik ben van plan om morgen ook de hele dag op pad te gaan. Dat

moet ook wel want overmorgen moet ik om 6.00 uur uit bed om het vliegtuig naar N-Z te halen. Dan komen er ook nog wat meer foto's op want ik heb het kabeltje helaas niet bij me. Vanochtend ben ik weer vol goede moed de stad in gegaan voor de tweede dag sightseeing. Vandaag staat een centrum voor Aboriginalcultuur en een boottochtje in de haven op het programma, maar eerst ga ik naar een buitensportwinkel om een goede hoed te kopen. Gister ben ik behoorlijk verbrand. In de supermarkt heb ik ook nog een bus bananaboat zonnebrand gekocht, factor 30. Dat moet vast goed spul wezen gezien de naam.

Het Abbie centrum was moeilijk te vinden en uiteindelijk vond ik het pand in een winkelcentrum. De reisgids gaf aan dat het centrum dingen laat zien over de cultuur en dat je er je eigen boemerang kunt schilderen en dan mee mag nemen. Nou dat leek me wel wat, alleen blijkt het centrum geen centrum meer te zijn maar een winkel waar ze Abbie producten verkopen. Dat viel dus even tegen en ik heb niets gekocht. Enfin, daarna maar gauw naar de Ferry steiger voor een boottochtje. Op de steiger ontmoet ik Ron, een gepensioneerde die met zijn geadopteerde kleinzoon een dagje uit is. Hij heeft een schadeherstelbedrijf gehad. Op de boot raken we wat aan de praat en hij verteld wat over de haven. Als we aan de overzijde van de Sydney harbour zijn gaat hij aan wal naar het attractiepark en vaar ik verder naar Wilsonsbay, de haven ingang van de baai waaraan Sydney is gebouwd. Op de oever staat natuurlijk een vuurtoren, die is in 1880 gebouwd omdat teveel schepen op de rotsen liepen. In het Maritiem museum wordt daar ook het een en ander over verteld en is daarom ook interessant om de plek zelf eens te bekijken.

Vanaf Wilsonsbay ging geen veerboot meer terug naar Sydney en moest ik een bus pakken. Eenmaal weer terug in het hotel was de dag ook al bijna weer om en is het tijd om in te pakken. Om 6.00 u moet ik weer opstaan om optijd op de luchthaven te zijn voor de vlucht naar Wellington.

Nieuw-Zeeland

Vanmiddag (11 jan) ben ik eindelijk in Nieuw-Zeeland aangekomen. De dagen hiervoor waren best leuk maar toch zat ik met mijn hoofd telkens al in N-Z.

Susan heeft aangeboden me van het vliegveld te halen maar ze weet niet zeker of ze het red. Ik loop eerst maar even wat in de aankomsthal rond, misschien dat ze laat is maar na een uurtje te hebben gewacht ga ik toch maar de stad in, naar een hostel. Via internet heb ik een op het oog. Als ik daar aan kom blijkt een Duits stelletje de boel te runnen voor de baas van het hostel. Als ik voor 1 dag heb ingecheckt bel ik Susan op. Tot mijn verassing biedt ze me aan om in haar huis te logeren voor de periode dat ik in Wellington ben. Sandy, haar vriend, komt me oppikken vanaf het hostel. Het Duitse stelletje vind het eerst wat vreemd allemaal, maar als we wat verder kletsen vinden ze het wel ok en krijg ik mijn geld terug.

Susan woont in een suburb van Wellington en verhuurt een kamer in haar huis aan een huisgenoot. We spreken 's middags eerst het

programma door voor de komende dagen en gaan na het eten naar een 'Bluegrass' concert. Ik ben benieuwd.

Bluegrass blijkt folkmuziek te zijn. Met banjo's, gitaar en elektrische violen wordt vrolijke muziek gemaakt. Best gezellig allemaal en erg leuk om te zien hoe de Nieuw-Zeelanders zich vermaken.

De volgende ochtend gaan Sandy en ik een tochtje varen in de baai van Wellington. Het waait te hard om op open zee een tochtje te varen, maar in de haven is genoeg te zien. Samen met nog twee vrienden vertrekken we voordewind vanaf Petone naar Matiu island. Dit eiland is eerst gebruikt als quiarantaine eiland voor immigranten en vee. Later zijn op het eiland italiaanse inwoners van N-Z hier gevangen gehouden tijdens de WO II omdat ze per definitie al verdacht waren van verraad. Daarna is het eiland helemaal rat en muis vrijgemaakt om de vogels een kans te geven om er te broeden. In N-Z komen oorspronkelijk helemaal geen knaagdieren voor, die zijn geïntroduceerd door de Europeanen. Het kanotochtje eindigt in Day's bay.

De harde wind van vandaag wordt veroorzaakt door een tunneleffect door de beide bergruggen aan weerszijde van Wellington. Op het water komen zelf af en toe wervelwinden voor met zeewater, een soort van kleine waterhozen. Beetje het zelfde zoals we hebben meegemaakt op de Faeroer.

Zoals jullie kunnen zien hebben alle kayaks hier een roer in plaats van een scheg zoals wij dat hebben. Dat is o.a. ontstaan door Paul Caffyn, volgens hem kun je wel tot 50% energie besparen met een roer, en aangezien hier niet veel stranden en zandbanken zijn is dat misschien ook beter. Anders zou ik het niet aanraden omdat het kwetsbaar is en je er lui van wordt met het varen. Dat zal morgen ook wel blijken....

's avonds neemt Susan me mee naar vogelpark van 250 ha dat ook helemaal knaagdiervrij wordt gehouden om de vogels een kans te geven. In het park zitten onder andere kiwi's, nationale vogel van NZ. Als het donker is horen we de Kiwi's roepen maar het kost enige moeite om er een te kunnen zien. Er zitten er ongeveer 100. Vlak voor het einde horen we geritsel in de struiken. Iedereen staat doodstil en opeens komt de Kiwi uit de struiken en loopt vlak langs mijn schoenen, echt geweldig om mee te maken. Veel Nieuw Zeelanders hebben er nog nooit een gezien en vanavond struikelt er bijna een over mijn schoenen.

Het is nu 13 januari en vandaag gaan we met een groepje brandingvaren en surftraining doen. Eerst leg ik van alles uit over de techniek en de heupbeweging. Er zijn weinig kayakinstructeurs in NZ en daarom zijn ze erg blij als er iemand langskomt om training te geven. In NZ lenen mensen een boot van de burens en beginnen ze gewoon te varen. Ze leren zichzelf peddelen en dat is te zien, haha. Met name de heupbeweging en het sturen van je boot met je benen kan stukken beter, het 'opkanten'. Nu blijken ook wel de effecten van het gebruik van het roer. Voor de lunch gaan de technieken nog niet zo soepel. Als ik zelf een paar runs maak staan ze allemaal op een rijtje te kijken. Na een paar prachtige golven met veel opspuitend water kom ik aan land en stellen ze allemaal vragen over het achterstevan roer en de lage steun om de techniek te verbeteren. Na de lunch zie ik een enorme

voortgang en gebruiken ze het achterstevenroer en de lage steun prima. De roeren zijn uiteraard omhooggekapt en ze moeten nu de boot 'opkanten' om in de golven te kunnen surfen en om de boot ook dwars in de golven omhoog te houden. Twee minder ervaren mensen beginnen met veel angsten en beven aan de eerste golven. Na paar golven en wat aanwijzingen zie ik een glimlach verschijnen. Aan het einde vertellen ze me dat ze veel meer vertrouwen hebben in de boot en het varen, een mooi compliment. Ze pikken de techniek ook goed op omdat ze veel minder ervaring hebben en geen houdingen hoeven af te leren.

Na een lekker douche en met een goed gevoel zit ik in de auto en rijden Susan en ik naar het huis van Douglas. Vanavond ga ik iets vertellen over het varen op het Wad. Iedereen heeft wat te eten meegebracht. Na het eten is het tijd voor de lezing. Dit wel het moment waar ik best een beetje tegenop omdat het kayakengels lastig is, laatstaan een verhaal vertellen over het Wad. Maar, hoe vaker ik er over praat hoe makkelijker het gaat. Na de eerste dia's gaat het praten steeds makkelijker en het is muistil in de huiskamer. De dia's gaan over de afsluitdijk, het Wad en het maken van land d.m.v. het rijshout aan de dijk. Daarna komt het verhaal van de tocht van Cuxhaven naar Lauwersoog met allemaal dia's van zandbanken en slikvelden en geeft ik een uitleg over het getij en de wantijen. Ze vinden het prachtig maar ook vreemd hoe wij met de zee omgaan en dat de meeste mensen in het laagste deel van Nederland wonen.

Als we na de lezing weer bij het huis van Suzan zijn ben ik best moe. Het was een inspannende dag. Morgenavond ga ik nog een training geven over peddeltechniek en eskimoteren (rollen). Overdag wordt het tijd om het volgende deel van de reis te plannen en te bekijken of ik een auto kan huren en een ferry te regelen voor de oversteek naar het zuidoosteiland.

Susan mailt 's avonds nog naar een aantal mensen, waaronder Paul Caffyn die in een jaar tijd rond Australië is gevaren, wat we allemaal hebben beleefd dit weekend. Dat beloofd dus nog wat goeds de komende tijd. Ik ga ook zeker naar het forum in Christchurch omdat de kritieken goed zijn en Susan een mailtje rond gaat sturen, zelfs naar iemand op het meest zuidelijk eiland, Stewart Island.

Wellington, de eerste drie dagen

Het moet er nu toch maar eens van komen, ik heb net ingecheckt bij een backpackers. Er was nog 1 bed vrij dus dat komt mooi uit. Het betekent wel dat de boel bom vol zit, gezellig druk dus. Toen ik de kamer in kwam, een genoemde 'dorm' met ze bedden, leek het alsof er iets ontploft was. Overal kleren en troep en zelf een vieze sok op mijn bed, haha. Nou dat is wel even wennen.

Susans huis en even inparkeren...

Enfin, gister had ik nog een relaxte dag bij Susan thuis. Nadat ik eerst de afwas en daarna mijn eigen was had gedaan, ben ik even naar het museum Te Papa geweest. Een museum over de cultuur en natuur van Nieuw-Zeeland. 's Avonds heeft Susan nog een aantal tips gegeven en wat mails rond gestuurd naar kennissen. Ik heb nu genoeg adressen en tips, voor al in de omgeving van Stewart Island.

De boottocht van het noorder- naar het zuider eiland ging prima. Het was erg rustig op zee en dichte mist. Toen het schip bij Picton aankwam was de mist al opgetrokken en was het erg warm. Bij de terminal is ook de autoverhuur waar ze me een mooi Toyota Corolla Saloon hebben verhuurd, een bak uit 2001 met hier en daar wat krassen maar dat is niet erg. Er komen er nog wel een paar bij. Vanuit Picton ben ik naar Nelson gereden en in de binnenstad van Nelson ging het even goed fout met het linksrijden. Ik sloeg linksaf op een kruispunt en reed om de auto's heen van de straat die ik insloeg. Gelukkig stonden de auto's in het midden en kwam er geen verkeer aan. GASGEVEN, dacht ik en toen gauw weer naar de linker baan. #!!#\$@#, dat ging maar net goed.

Morgen ga ik wat rondkijken in Nelson en misschien zelf een kayak huren om een tochtje te varen. Er zijn erg veel commerciële clubs hier die met grote groepen varen. Eens kijken of dat wat brengt. Ik ga in iedergeval wel naar Christchurch, daar komen ook een aantal mensen uit Wellington namelijk.

Nelson en Marahau

Zo, dan nu maar weer eens een bericht van de belevenissen van de afgelopen dagen. De backbackers in Nelson is me uitstekend bevallen. Het is erg leuk om op deze manier te overnachten en om mensen te ontmoeten van verschillende nationaliteiten. Vooral 's avonds is het gezellig om de verhalen van iedereen te horen wat ze allemaal beleefd hebben. De eerste dag heb ik wat rondgelopen in Nelson en een aantal zaken gekocht zoals handstakelichten en de getijdentabel van NZ en de stroomatlas. Je heb die boeken niet overal nodig maar ik wil wel gewoon weten waar wel en waar ik ze niet nodig heb.

's avonds in het hostel weer een gezellige avond gehad met een aantal mensen tot in de late uurtjes. Veel gelachen, daar was ik ook erg aan toe, om weer eens een goede grap te horen.

De volgende dag ben ik naar Marahau gereden, een 50 km van Nelson om te kijken hoe de kajakbedrijven daar georganiseerd zijn en om te kijken of ik daar iets zou kunnen doen. Het is een erg toeristische plek waar het makkelijk peddelen is. Veel mensen op het water dus.

Het eerste bedrijf dat ik binnen loop is MSK kayaks. De manager, Jack, geeft aan dat hij geen kajaks verhuurd aan mensen die er alleen op uit willen gaan, begrijpelijk uiteraard omdat de naam van het bedrijf op de kajak is geplakt. Mocht er iets gebeuren dan is hij de klos. Hij adviseert mij om gewoon mee te gaan op een tripje. Dat doe ik, en met mijn verdiende centen in Wellington boek ik een tripje voor een dag. 's avonds doe ik wat voorbereidingen voor de volgende dag en uiteraard drink ik weer een gezellig biertje mee bij de backpackers.

's morgens is het vroeg op om optijd in Marahau te zijn en ik geeft Christien, een meisje uit Duitsland een lift naar het plaatsje. Ze is best aardig maar wel een beetje 'poshy'.

In Marahau op de parkeerplaats komt Tom naar mij toe lopen, hij is de gids die de trip begeleid en hij geeft aan dat hij alleen een dubbele kajak heeft, en geen enkele. Het maakt mij niet uit, als ik maar plezier heb. Uiteindelijk weet hij zelfs Christien te overtuigen om mee te gaan op een tripje, we delen dus later een dubbele kajak, en dat is wel wat vreemd.. Er waren immers geen enkele kajaks meer?

We moeten eerst een stuk met een watertaxi varen, een speedboot met veel zitplaatsen. De kajaks liggen overdans op het achterdek. Omdat er nogal wat deining op zee staat is het te ruig om de trip te varen die we aanvankelijk zouden doen. Wel een beetje balen omdat ik en geen enkele kajak heb en we de trip niet kunnen maken. Enfin, Tom doet wel zijn best om er wat van te maken en we hebben een leuk groepje. Op het strand wordt de boel ingepakt en doet Tom de eerste voorbereidingen. Hij blijkt een van de mensen te zijn die twee kajakbedrijven heeft en die zelfs twee restaurants in eigendom heeft. Een belangrijk man dus die zijn schapjes op het droge heeft en nu overdag wat tripjes begeleid. Dat is dus de manier. Na de eerste introductie van het kajakken en de slagen moet hij even weg om te overleggen met een andere gids. Hij vraagt mij of ik de oefeningen van de slagen af wil ronden. Ik ben verbaasd dat hij me dat vertrouwen geeft maar voel me ook erg gevleid dat ik het mag doen. Dus ga ik verder met Christien, Ursusla en Hans om de peddeltechnieken onder de knie te krijgen.

Het gebied van het Abel Tasman park is erg prachtig, veel rotsen en ruigten en natuurlijk mooi helder en blauw water. Door de hoge dening gaan we niet ver de zee op maar blijven we wat op beschutte plekken. Ondanks dat heb ik toch veel plezier, het is immers een mooie omgeving.

Na de lunch maken we nog een kort tochtje, Christien heeft geen zin meer en blijft op het strand. Ursusla en Hans willen wel, dus gaan Tom en ik samen in een dubbele. Dat is ook erg grappig omdat en paar mooie surfgolven hebben uitgezocht om in de dubbele te surfen. Geweldig is dat, ik zit voorin en krijg alle buiswater over me heen en de 'spray' van de voorpunt tijdens het surfen. De

uitdaging om samen in de dubbele te eskimoteren gaat hij niet aan, hahaha. Daarentegen vraagt hij of ik met spoed meega op de watertaxi om kayaks en mensen op te halen die op het andere stranden zijn gestrand. Met een noodgang jakkeren we met de watertaxi over het water. Pikken de kayaks en de mensen op en varen weer terug. Het is achteraf een erg leuke dag geworden die heel anders liep dan ik had verwacht. Het mooie is zelfs dat Tom me een kajak wil lenen zodat ik zelf een tocht kan maken en kan overnachten op een strand dat alleen via het water te bereiken is. Dat vind ik een prachtig aanbod.

De volgende dag vaar ik rond in een geleende Sealion PE boot met al mijn spullen erin. Het is mooi weer maar de voorspelling is niet geweldig. Voor de lange termijn, ik kan dus alleen maar 1 nacht overnachten, er komt namelijk een oude tropische cyclone aan die boven NZ komt uitrazen. Enfin, dat is voor latere zorg. Ik toer langs allemaal rotsen en zie zeeleeuwen, grijze pinguïns en ander gevogelte.

Het is geweldig allemaal. Rond een uur of vier ga ik naar Mosquitobay, waar ik ga overnachten. 's Avonds zie ik een Possum rondstruinen opzoek naar eten. Gelukkig heb ik alles goed ingepakt en opgeruimd. Hij zwemt zelfs in het water naar een andere zandbank om eten te vinden. Als het donker wordt kun je de sterren zien, waaronder het Zuiderkruis en zelfs de maan kan ik zien opkomen. Fantastisch om dat mee te maken, maar wel een beetje jammer dat ik het in mijn eentje beleef.

De volgende dag ga ik weer terug naar Marahau en ben ik optijd in de haven. De bewolking komt al binnenzetten dus het slechte weer is opkomst. 's nachts barst het noodweer los, hevige regen en enorm veel wind. Tot in de vroege middag houdt het weer aan. Een aantal tenten op de camping waar ik overnacht ligt plat en zijn overstroomd. Met die van mij is niets aan de hand, alles is droog gebleven...

's middags ga ik er even opuit en loop ik in de richting van het huis van Tom. In het parkcafe neem ik een lunch en een bakkie koffie. Tijdens het eten ontmoet ik Heike uit Duitsland. Ze heeft een wandeling gemaakt vanaf een van de stranden, langs de kust naar het cafe en wacht op de bus die haar weer naar Nelson brengt. Om de tijd wat te doden blijven we wel twee uur zitten kletsen. Erg leuk, maar helaas neemt ze de bus weer naar Nelson. Na de lunch ga ik bij Tom op bezoek om te vertellen over de kajaktocht en hem wat vragen te stellen over een tocht rondom Stewart Island. Hij geeft aan dat nog maar een paar mensen rond Stewart zijn gevaren en dat het er pittig kan zijn vanwege de omstandigheden. Nog maar even goed bedenken dus. Al pratende geeft hij aan dat de eerste ontmoeting op de parkeerplaats een test was of ik inderdaad een coach ben of dat ik een schreeuwer was die perse zijn eigen boot wilde. Die treffen ze namelijk nogal vaak, vooral Amerikanen hebben er een handje van. Ik heb de test glansrijk volstaan volgens hem, en daarom wilde hij mij de boot ook uitlenen. Hij biedt me zelfs aan om, als Stewart Island niet lukt, zijn boot nogmaals te lenen voor een rondje om d' urvels island te varen. Dat is iets veiliger en je hebt dezelfde omstandigheden.

Weer een waardevol contact en ik bied hem aan om zeker contact op te nemen als hij weer in Europa is om eens een tochtje te maken. We zullen wel zien...

Hokitika

Na de avonturen in Marahau besluit ik om naar de West kust te gaan. Ik heb nog een aantal dagen de tijd voordat ik naar Christchurch moet. Nadat ik de burens op de camping gedag heb gezegd stap ik weer in de auto opweg naar Westport te gaan. Al rijdende denk ik over wat dingen na, vooral over wat ik nu na deze reis ga doen en de dingen die me deze reis goed afgaan. Het netwerken en het ontmoeten van mensen is heel erg leuk en het gaat me goed af. Ik heb regelmatig contact en veel leuke gesprekken die ook wel eens verder gaan dan alleen het 'hallo' en 'waar kom je vandaan'. Ook het netwerken in het kanowereldje gaat erg goed. Van Tom kreeg ik ook weer een aantal adressen en tips. Op een hoger level zijn dat de dingen die ik in Grootegast ook altijd deed en juist ook zo leuk

vond aan dat werk. Bij Buro Vijn was dat wat dat betreft toch anders.

Het starten van mijn eigen kajakbedrijf zou een optie kunnen zijn. Het gidsen en leiden van tochten levert geen enkele cent op (dat wist ook al wel) en de manier waarop Tom het voorelkaar heeft is natuurlijk super. Hij heeft alleen zijn tijd mee gehad. Marahau puilt nu uit van de bedrijven en hij gaf al aan dat het nu niet erg druk was. Genoeg aanbod dus....

In Nederland is het seizoen te kort heeft hij uitgelegd, en zijn de omstandigheden niet makkelijk om met beginners te varen. En lastige optie dus om daar iets te beginnen.

Enfin, ik moet zeggen dat het me nu ook erg goed bevalt en dit een leuke manier is om rond te reizen in een land. In NL je geld verdienen en af en toe dit soort reizen maken is ook een optie.

Zo wat rondrijdende kom ik aan bij de langste hangbrug van NZ. Een bezoekje waard natuurlijk maar erg vercommercialiseerd. Zoals heel veel dingen uiteraard.

Als ik de kust nader bij Westport wordt het echt mooi. Enorme brekers rollen op het strand en bij iedere bocht wordt het uitzicht mooier en mooier. Westport valt me erg tegen dus rij ik door langs de kust om bij de Hoikitika een backpackers te zoeken aan het strand. Een man uit Noorwegen komt bij me aan het tafeltje zitten en we praten wat over het rondreizen. Hij is al een half jaar onderweg en is 42 jaar. Hij reist veel rond en heeft ook zijn baan opgezegd. Dat hoor ik trouwens heel veel om me heen. Na het eten gaat hij nog gloeiwormen kijken en ik besluit om een wandelingetje te maken op het strand. Weer een beetje zo'n moment dat je niet alleen wilt zijn maar het is niet anders. Het gaat wat met golfbewegingen. Het ene moment zit je in de gezelligheid en het andere moment voel je je wat alleen. Ook dat hoor ik meer om me heen.

In de backpackers is het erg stil. Iedereen zit te lezen en het is best saai want ik heb geen zin om te lezen.

Er volgt een gesprekje met twee dames over het feit dat iedereen zit te lezen, pffffff, nou goed.

Binnen een aantal minuten is opeens iedereen weg en zit ik nog met 1 meisje te praten. Het gesprek gaat ineens over reizen en over wat je nu eigenlijk wilt, later. Op de een of andere manier trek ik bij haar de laatjes open en er ontstaat een indrukwekkend gesprek. Ze had in het begin nogal een 'live life to the max' houding, f...k woorden en sh..t praat maar dat verdwijnt ineens, en het gesprek gaat over boeken. En dat zij boeken helemaal niet saai vind maar dat wel zegt omdat haar vrienden dat vinden... Hoe kun je jezelf zo voor de gek houden. Jammer dat er na een uur weer mensen binnen komen zodat we het niet af kunnen ronden.

De volgende morgen stap ik uit bed en loop ik met mijn sloege kop naar de douche, wens iedereen een goedemorgen en loop de trap af. Opeens draai ik me om en kijk naar de tafel. Heike kijkt me aan en zit aan haar ontbijt. Zij heeft hier ook geslapen en we wisten allebei niet dat we in het zelfde hostel zitten. Heel erg leuk om haar weer even te ontmoeten. Helaas gaat ze vandaag alweer weg richting de gletcher, verder naar het zuiden. Dat is te ver reizen voor mij omdat ik naar Christchurch ga en zij verder naar het zuiden trekt, maar wel rond 5 feb in Christchurch is, als ik daar nog ben. Dus wie weet spreken we daar nog wat af. Zo gaat het dusmaar wel balen dat ik haar gister niet eerder gezien heb.

Zodadelijk ga ik de rotsen verder bekijken en de woeste zee bij de 'blowholes' en daarna boodschappen doen. Dat moet hier ook gebeuren....

Fox glacier en Arthurs pass

Het volgende deel van deze reis was erg spannend. Na de Pancakerocks in Punakaiki ben ik samen met Ofer naar Greymouth gereden. Ofer is een Israëliër die na zijn driejarige dienstdienst in het leger een jaar aan het rondreizen is om 'bij te komen' van het leger. Ongeveer 50% van alle Israëliërs doet dat om even te ontsnappen aan de ervaringen. Het is erg interessant om zijn ervaringen mbt to de

Israelische kwestie te horen en de verschillen in de spanningen. Ik wist bijvoorbeeld niet dat de het conflict op de Westoever een andere achtergrond heeft dan de kwestie in het zuiden van Israël. Hij is ook kritisch ten opzichte van hoe het allemaal gaat. Bij de tweede ontmoeting had ik al wel door dat hij zeer gematigd is in zijn opvattingen waardoor het verhaal interessanter wordt en ik ook wel kritische vragen kon stellen. Enfin, we hebben het maar kort gehad over Israël en vooral veel plezier gehad. Hij heeft erg veel humor en dat past wel goed bij mij en omdat we samen hetzelfde reisschema hebben tot en met Christchurch, besluiten we om samen een tijdje verder te reizen. Na Greymouth, wat een saai plaatsje blijkt te zijn, gaan we verder naar het zuiden, op naar de Foxgacier.

Volgens de brochure van het paracentrum moet het een ongelovelijke ervaring zijn om je hier uit een vliegtuig te laten trappen. Nou, dat lijkt me geweldig. Pieter B heeft dit jaren terug al eens gedaan, het lijkt me geweldig om het eens te ervaren. Het gevoel om uit een vliegtuig te stappen en een chute te (laten) trekken. Als we bij de Fox zijn moet Ofer wel een beetje lachen vanwege de spanning op mijn gezicht en de humor die in de lucht hangt. Om 12.00 uur is het zover. Eerst een korte instructie over de houding en daarna in het toestel stappen. Er is nog een Nederlander, Bram, die een sprong gaat maken. De motor van het vliegtuig draait op volle toeren en rijdt de grasbaan af. Na enkele minuten zitten we al hoog in de lucht en maken we een rondje om Mount Cook en de gletchers. Prachtig gezicht om de scheuren in het ijs te zien, het is net kunst. Het vreemde is dat deze gletchers elke dag met 1 meter groeien terwijl vele ander gletchers op de wereld smelten. Na 20 minuten vliegen zitten we op 12000 ft en gaat de deur open. Een vreemd gezicht dat de piloot ineens de deur open doet. De wind stroomt binnen en het geluid van de motor is oorverdovend. Dan opeens draaien Bram en de instructeur zich naar buiten, maken wat foto's en springen eruit en weg zijn ze. Nu kruipen wij naarvoeren. Vervolgens hang ik mijn voeten buiten boord en moet ik zonder steun aan de instructeur hangen. Wat gekke bekken voor de camera en dan opeens.... Whaaaaaaaaaaaaaaaa, gaan we als een baksteen naar beneden terwijl je het idee hebt dat je vliegt. Na 20 seconden voel ik een schok en vliegt mijn maag naar mijn kont. De parachute gaat open en remt de val af, dat is ook de bedoeling natuurlijk. Al hangend aan de chute maak ik foto's van de omgeving. Tijdens deze sprong mocht de fotocamera mee. Met de filmstand maakt de instructeur ook nog een filmpje. De landing gaat ook prima, benen gestrekt naar voren en dan op je achterste over het gras glijden. Hahaha, wat een gevoel en ik sta te trillen op de grond van de adrenaline. Ik wil direct wel weer....

In de middag gaat de hele sprong nog wel een aantal keren door mijn hoofd als ik naar de Foxgacier wandel. Ofer heeft zich ingeschreven op een wandeling op de gletcher maar die blijkt erg tegen te vallen. Veel oudere mensen die de groep hebben opgehouden. Van de 4 uur durende tocht heeft hij helaas maar een half uur op de gletcher gelopen. De gletcher is fenomenaal, veel verschillende kleuren van helder blauw tot wit en zwart. Aan de voet kun je het ijs horen kraken en scheuren van de spanning.

Na deze dag rijden we terug naar Hoikitika om daar te overnachten omdat het bij de Fox schreeuwend duur is.

In Hoikitika komen we weer een aantal bekenden tegen. Dat is ook erg leuk dat je al reizende weer 'bekenden' tegen komt. Na een gezellig avond gaan we de volgende dag op pad naar de Arthurs pass in het midden van het Zuider eiland. Daar kun je prachtige wandeltochten maken in het natuurreservaat. Ofer en ik gaan een tweedaagse tocht maken rond de Cass saddle valley. Ofer is een echte Hiker dus ik bekijk eens goed wat hij allemaal meeneemt. Hij leeft vooral op reist en pasta's zonder poespas. Veel voedsel en weinig rommel er omheen waardoor je een lichte rugzak hebt en daardoor snel kunt lopen. We starten om negen uur aan de wandeling en gaan in rap tempo het pad af. Het valt me mee dat ik hem zo goed kan bijhouden, vermoedelijk heb ik nu voordeel van het hardlopen van thuis. Het uitzicht en het landschap is prachtig. In de middag komen we bij de eerste hut waar we overnachten. In de hut overnacht ook nog een Australier die er al een aantal dagen zit.

Hij heeft veel praatjes en leeft van de rente. Tja, dat kan natuurlijk ook maar het is mij allemaal wat te glad wat hij verteld.

De volgende ochtend staan we om 6.00 uur op om optijd te starten aan het tweede deel. Verderom prachtige landschappen en rivieren en oversteken over hangbruggen. Omdat we vroeg terug zijn bekijken we of we nog naar de Avalancepeak kunnen lopen, maar het zicht wordt slechter door de bewolking dus besluiten we om het niet te doen en wat te relaxen.

Het wordt nu wel weer tijd om verder te gaan omdat het kajakweekend in Christchurch begint en ik op vrijdag in Okainsbay wil zijn, ongeveer 80 km ten oosten van Christchurch op het Schiereiland. In Christchurch doe ik nog wat inkopen en haal ik wat kaarten voor mijn plan om rond Stewart Island te varen. Gister kreeg ik nog een mailtje van Susan Cade met de mededeling dat als ik Paul Caffyn wil ontmoeten, ik van harte welkom ben bij hem thuis. Hij heeft Australie in zijn eentje rondgevaren in een jaar en heeft veel ervaring met solotochten. Enfin, eens kijken of ik daar tijd voor heb, het zou wel geweldig zijn om hem te ontmoeten.

Op dit moment ben ik in Okainsbay en zit ik in een luxe hostel van twee Nederlanders. Het voelt een beetje als thuis qua interieur van het hostel. In het hostel overnacht nog een ouder echtpaar. Alan, de man van het stel, is kayakinstructeur in Groot Britanie en woont nu in Portugal. Hij heeft mijn plannen gehoord en wil graag weten of het gaat lukken. Zelf heeft hij het plan om een oversteek te maken in september van dit jaar van Gibraltar naar Marokko. Tot nu toe heeft hij maar drie mensen die het willen en hij zoekt nog een paar. Hmm, maar eens overna denken. Iets voor jou Paul...?

Dit weekend was het weer kajakweekend !!

In Christchurch houden ze elk jaar een kajakweekend in Okainsbay op de echte NZ manier. Of te wel je komt maar als je zin hebt en als je wil varen dan kan dat maar er is geen programma. Enfin, toen ik aankwam op de camping bleek dat degene die het weekend organiseert niet eens wist dat ik kwam. De instructeur van het weekend, John Kirk Anderson, had het nog niet doorgegeven. Het aardige is dat niemand weet wie komt omdat er geen programma is, haha. Nou goed, na de eerste avond was het natuurlijk al bekend dat ik instructeur ben en dat we dit weekend veel zouden kunnen oefenen. Op Zaterdag ochtend hebben John en ik eerst wat verteld over veiligheid en de uitrusting die je meeneemt. Van flares tot plasticzakken werden tevoorschijn getoverd met allerlei handige gebruiksaanwijzingen tot aanwijzingen die in warm water prima te volgen zijn maar niet als je met windkracht acht en drie meter hoge golven in het maaium ligt. En dat is toch meestal de situatie als je gered moet worden... Enfin, na de middag hebben we echter flares afgestoken samen met iemand van de kustwacht die een heel verhaal heeft gehouden over veiligheid op zee.

's middags ben ik nog met een groepje het water opgeweest om peddeltechnieken te verbeteren, en alles zonder het gebruik van het roer natuurlijk. Dat was voor de meesten wel even moeilijk. Na het avondeten vroeg ik aan John wat er 's avonds te doen was, 'well, if you like you can tell something about the Netherlands...?' Okay, en dus zat ik een avond naast een whiteboard tekeningen te maken over de Waddenzee, stromingen en zandbanken. Heel erg leuk om te doen en het gaat steeds makkelijker. Dit keer heb ik zelfs terplekke het verhaal in elkaar gezet.

De volgende morgen, zondag, stond er genoeg branding voor een surftraining. De meeste mensen hadden het nog nooit gedaan, dus heb ik eerst maar eens uitgelegd wat het inhoud. Er was maar 1 helm in de groep en de rest stond me aan te gapen waarom je nou een helm moet dragen als je branding gaat varen?? Dat heb ik ook maar even uitgelegd...

Op dit moment ben ik in Christchurch en ik denk dat ik komende woensdag naar Stewart Island ga. Van John heb ik veel informatie gekregen over het gebied en dat kan ik goed gebruiken voor mijn plannen.

Christchurch en Stewart island

Na het leuke weekend in Okainsbay ben ik weer terug gereden naar Christchurch om daar een paar dagen door te brengen met Heike, die ik weer heb ontmoet. De eerste dag ben ik alleen naar het Antarticcenter geweest. Een centrum over de onderzoeken op het continetn. Het leukste van het centrum was een ritje in een Zweeds rupsvoertuig (mocht voorin zitten) en een Windchillmeter in de koudekamer van -25 graden.

Na 1 dag door de stad te hebben gezworven had ik het eigenlijk wel weer gezien en heb ik de auto weer gepakt naar Akaraou gereden. Het dorpje is een van de plaatsen die door de Fransen is ontwikkeld en draagt dan ook nog de typische Franse sfeer. Net buiten het dorp is een boerderij waar ze een backpackers hebben en een camping. Een prachtige plek met een mooi uitzicht over de baai. Na het drukke kajakweekend heb ik heerlijk kunnen uitrusten en eens van de zon kunnen genieten. Opzich is het wel uitkijken met de zon want voor je het weet ben je verbrand, goed insmeren dus. Ook 's nachts is het uitkijken omdat er op het hele terrein geen licht brand, maar je de sterren wel destebeter kunt zien.

Na deze geweldige dagen in Akaraou was het tijd om weer eens wat te gaan doen. In Christchurch heb ik een EPIRB, noodradiobaken gehuurd voor mijn snode plan om rondom Steward Island te gaan peddelen. Een riskante trip die nog maar door een dozijn mensen is gedaan. Een echte uitdaging dus voor de gevorderde peddelaar. JKA heeft een poging gedaan en heeft door slecht weer 5 dagen op een stran gezeten en heeft zich uiteindelijk door een Heli van het strand laten halen. Opweg naar het eiland spookt dat nog wel een paar keer door mijn hoofd als ik de verhalen op de radio hoor van de vermiste transatlantischekajakker Andrew die nog steeds niet is gevonden nadat de reddingsdiensten pas na 25 minuten na het EPIRB signaal actie ondernomen.

Enfin, als ik eenmaal op Stewart Island ben maak ik een afspraak met Liz over de kajak. Ik had haar al gemaïld maar alleen een vage reactie gekregen. Alles is perfect. Het weer, mijn voorbereidingen en de EPIRB. DAN komt het antwoord van Liz, NEE. ##\$%&&*#\$!%, ik kan haar niet om praten en ik begrijp uit haar lichaamstaal dat het haar eigenlijk helemaal niet interesseert wie ik ben en wat ik kom doen. Ik vraag haar of ze een advies heeft. Ze geeft me het advies om een berichtje op het prikbord te hangen. Of een dagtrip met haar kajakbedrijf, die lol gun ik haar niet. Halverwege het gesprek geeft ze aan weg te willen en ze staat op. Ze geeft als reden aan de heli actie van JKA en het imago van het eiland en haar bedrijf. Ik ben heel erg teleurgesteld en ga opzoek naar iemand die me misschien een boot wil lenen. Helaas loopt dat op niets uit en als ik de boten op het eiland zo bekijk dan wil ik die boten niet eens. JKA had me er ook al voor de boten gewaarschuwd. Je kunt merken dat JKA door de BCU is geschoold, het niveau van het kajakken is erg laag hier waardoor de mensen je moeilijk in kunnen schatten en je veel mensen met een grote bek hebt die de ongelukken veroorzaken. Op de radio was het verhaal dat er alweer een Amerikaan van een berg is gelazerd zonder goede spullen. (Jullie begrijpen dat ik heeeel erg baal). Het had 1 van de hoogtepunten moeten zijn.

Vandaag ben ik weer terug gegaan naar Bluff en heb ik mijn auto weer bij de backpackers opgepikt. Toen de eigenaren van de BP het verhaal hoorden en mijn ervaringen vonden ze het erg jammer voor me, kreeg een bakkie koffie en een toast met kaas van ze. Erg aardig.

Op dit moment ben ik in Riverton, opweg naar Te Anau en daarna ga ik Martijn en Kristy en Paul Caffyn opzoeken.

Toen ik met de Ferry in Bluff aankwam zag ik Justine uit GB net de haven uit peddelen met haar maatje. Ze varen in drie maanden rond het zuidereiland. Nog eens balen want die heb ik dus ook net gemist. Ik had gehoord dat ze in de buurt waren van Bluff. Misschien dat ik ze in Riverton nog zie.

Te Anau - Queenstown

Na 8 dagen pech gehad te hebben begint 'good luck' weer wat de overhand te krijgen. Wat is er allemaal gebeurd. Sinds het drama op Stewart Island stonden de sterren blijkbaar niet meer helemaal in de goede richting. Na het eiland probeerde ik Justine te ontmoeten, de kayakster uit GB die het zuidereiland rond vaart. Toen ik de haven van Bluff invoer met de ferry vertrokken zij net uit de haven. Ik heb er nog een foto van kunnen maken maar daarna heb ik ze niet meer kunnen achter halen. Ik ben er zelfs voor naar Riverton gereden. Daar heb ik trouwens prima overnacht boven een cafe, dat was weer erg positief. Na Riverton ben ik via de kust naar Te Anau gereden om een kajaktrip te boeken omdat ik erg zin had om te varen. Voor de komende week was alles volgeboekt dus heb ik maar een cruise geboekt met overnachten, ik had het laatste bed aanboord. Helaas was ik een van de jongsten op het schip, veel grijze haren, en ik begon ze ook te krijgen... Na de cruise, die onder een strak schema werd geleid waarbij je vooral niet moest nadenken want dan liep het mis, haha. We hebben nog wel dolfijnen gezien dus dat maakte weer veel goed.

Na de trip ben ik teruggereeden naar Invercargill om een nieuw regenjack te kopen. Ik heb die van mij ergens laten liggen blijkbaar want ik kan hem nergens meer vinden. In heel Invercargill geen goed jack te vinden en alle backpackers waren volgeboekt. Nadat ik het 5e hostel in Queenstown had gebeld had ik wederom het laatste bed. Is dit dan toch geluk of pech? Pech blijkbaar want op de heenreis naar Queenstown, die ik pas om 17.00 uur startte, kreeg ik een fixe steen tegen de voorruit. Een prachtige glinsterende ster tot gevolg... Enfin, eenmaal in Queenstown zou het toch beter moeten gaan. Queenstown is DE stad in NZ waar je voor veel geld ongelukken kunt krijgen. Bungy jumpen, jetboten e.d. niets is hier te gek.

De volgende ochtend, gister 16 feb, ben ik naar een toeristoffice gegaan om wat dingen te boeken. Een zeiltochtje op een America's cup zeiljacht en voor de volgende dag een 4x4 experience, zelf rijden in een Landrover. Dat leek me wel wat, helaas, de zeiltocht werd afgeblazen en de 4x4 kan alleen maar als je met z'n tweeën bent. De dames van het kantoor voelden erg met me mee toen ze hoorden hoeveel pech ik de afgelopen dagen heb gehad. Maar ik kan er gelukkig om lachen, zelfspot is een goede manier. Dus heb ik gister een mooi tocht gewandeld in Wanaka en dat leverde een prachtig plaatje op van een berg met sneeuw en een mooi meer op de voorgrond. Ik wist dat het daar in de buurt moest zijn. Ik realiseerde me op dat moment met dat beeld dat 'bad luck' erg relatief is. Het is even een moment dat je de dingen even niet in de hand hebt maar het feit dat ik mijn baan heb opgezegd en dat ik dit plan ook daadwerkelijk aan het uitvoeren ben kan absoluut op tegen een aantal pech dagen. Gelukkig kan ik ook uit de pechdagen wel weer de positieve dingen halen. Als het even niet zo gaat zoals gepland dan is het tijd om iets te gaan doen en een keus te maken uit de opties die er zijn. Komt tijd, komt raad.

Vanochtend kwam gelukkig 'good luck' weer tevoorschijn. In de backpackers noemen ze me al mr badluck, haha. Om 9.30 stond ik te rillen op een platform voor de Canyon Swing. Of te wel, je springt van een rots, 60 meter vrije val en daarna spannen zich twee kabel die je als een schommel door het Canyon laten slingeren. Kijk maar op Youtube hoe dat gaat. Ik heb zelf ook nog een filmpje gemaakt van de val, ziet er heftig uit maar is te groot voor Youtube, die houden jullie tegoed.

Daarna even relaxen en toen de boottocht gemaakt op het zeilschip dat in 2001 aan de wedstrijd heeft meegedaan. Een geweldige dag gehad dus. Vanavond wordt het ook erg leuk. Dan ga ik Marijn en Kristy ontmoeten, mijn neef met vriendin, die ik al een hele lange tijd niet meer heb gezien en uitgerkend hier ga ontmoeten.

Wat ik morgen ga doen dat weet ik nog niet. Misschien iets samen met Martijn en Kristy, lijkt me leuk. Enfin, dat zie ik morgen wel weer. Dinsdag reis ik naar Ranunga en ga ik Paul Caffyn ontmoeten.

Queenstown met Martijn en Kristie

Gistermiddag heb ik neef Martijn en zijn vriendin Kristy ontmoet. Het was geweldig om hem na zo'n lange tijd weer te ontmoeten en dan ook nog op deze plek. In Nederland zie je elkaar nooit en dan in NZ ontmoet je elkaar. We hebben eerst maar eens een biertje gepakt en daarna een hapje wezen eten en eens flink bijpraten over wat we allemaal beleefd hebben in de afgelopen jaren. Heel erg leuk.

De volgende ochtend was het tijd om iets te gaan doen. Martijn had erg zin om een paraglide te maken. Hangend aan een chute vloog hij een hele tijd in de vallei tussen Queenstown en Arrowtown. Een mooi gezicht vanaf de heuvel. Helaas heb ik er maar 1 foto van, de andere staan op de camera van Martijn. Kristy en ik hebben alles kunnen zien omdat we mee mochten in het busje als 'spectator'.

Nadat Martijn zijn pretje had gehad werd het tijd om met z'n drieën iets te gaan doen. Tja, en wat ga je dan doen?? Jetboten in Skippers Canyon! Of te wel in een speedboot met jetaandrijving (waterstraal) op een smal riviertje gaan jakkeren. Spectaculair om mee te maken, je kon ons horen lachen boven al het lawaai uit.

Na alle actie zijn we wat gaan relaxen in Queenstown en hebben we na het eten afscheid genomen. Misschien zien we elkaar nog ergens bij de boot als we naar het noordereiland gaan en anders vast wel als we terug zijn in Nederland.

Vandaag heb ik Grieke gebeld, ze is vandaag jarig, althans hier al wel, 12 uren eerder. In Nederland is het nu nog de 18e. Was wel grappig om haar dat even te horen zeggen: " ja maar, ik ben morgen jarig", haha.

Vandaag ook een slecht bericht gehad en dat raakt me op dit moment ook erg. De mensen die het weten begrijpen wel wat ik bedoel, en daar laat ik het even bij.

Zodadelijk stap ik in de auto en ga ik opweg naar Runanga voor een bezoekje aan Paul Caffyn.

Runanga - Christchurch - Kaikoura - Picton

Na Queenstown ben ik met de laatste restjes adrenaline in mijn lijf naar Runanga gereden om Paul Caffyn te ontmoeten. Toch ook wel weer een hoogtepunt in deze trip om de man die in zijn eentje in een jaar om Australië is gepeddeld te ontmoeten. Opweg naar Runanga stop ik in Frans Jozef even om wat drinken te gaan kopen. Als ik het plaatsje in rij staat er een jonge dame langs de kant van de weg te liften. Het is 17.00 uur s'middags en opzich is het niet vreemd om dat een lift te vragen vanwege alle wandeltracks in de omgeving. Ik rij haar voorbij omdat ik toch ga stoppen voor een drankje. Als ik de boodschappen heb gedaan staat ze er nog. Ze moet nog helemaal naar Greymouth en ik ben alleen van plan om naar Hoikitika te rijden. Omdat ik ook al lang op de weg heb gezeten biedt ik haar een lift aan tot Hoikitika. Tranen rollen van de wangen als ze hoort dat ze een lift heeft tot aan Hoikitika. Pas na een tijdje in de auto verteld ze dat 'vrienden' waar ze mee reisde niet op haar wilden wachten die dag en dat ze haar bagage naar Greymouth hebben gebracht. Ze vertelden haar dat ze altijd wel een lift zou krijgen naar het hostel in Greymouth. Dat duurde dus even langer dan verwacht en ze had verder helemaal niets bijzich. Wat er allemaal is gebeurd weet ik niet maar uiteindelijk ben ik toch maar doorgereden naar Greymouth omdat ik daar anders de volgende dag toch langs zou komen opweg naar Paul. In Hokitika waren het weer tranen toen ik haar vertelde dat ik wel even door wilde rijden.

Enfin, bij Paul Caffyn was het ook een heel avontuur. Verhalen over zijn tochten natuurlijk maar ook het interieur en zijn leefstijl is erg opmerkelijk. Zeer basic en eenvoudig maar wel op 5 meter van de

zee met branding en al. Ja, dat vind je in NL niet meer. Hij heeft uiteindelijk nog een boek over het zuidereiland voor me gesignd en ik kreeg zijn boek over het noordereiland kado. Het was gezellig maar op sommige momenten was hij ook erg druk en onrustig met allerlei kayak zaken bezig. Zo ondersteund hij Babs, een vrouw uit Zweden die in haar eentje nu ook het zuidereiland aan het rondreizen is, net als Justine uit GB. Omdat er slecht weer aan kwam toen ik daar was moest hij allerlei mensen bellen om haar te kunnen bereiken. Erg leuk om mee te maken.

Na Runanga ben ik door gereden om mijn EPIRB in te leveren. Van Paul kreeg ik een binnen door route naar Christchurch. Ik heb ergens een verkeerde afslag genomen en kwam op een gravel road terecht die eindigde als 4x4 pad. Volgens de kaart zou het een weg moeten zijn die uiteindelijk wel weer op de goede weg uit zou moeten komen. Dikke stenen en keien raakten uiteindelijk de onderkant van de auto en ik gleed op een bepaald moment zijdelings richting een greppel. Gelukkig kon ik door rustig te rijden en weinig te sturen en gas te geven de boel in het spoor houden. Uiteindelijk ben ik wel omgekeerd omdat ik het niet meer vertrouwde en ik klamme handen kreeg. Het was ook al 17.00 uur toen het gebeurde en niemand wist dat ik daar was. Gelukkig neem ik altijd voldoende water mee en heb ik al mijn spullen in de auto, maar toch bedankt Paul de H voor de ritjes in de landrover. Heb ik nu wel wat aan gehad. Gelukkig geen schade aan de auto.

In Christchurch even snel naar Mapworld geweest en toen planken naar Kaikoura voor het walvissen kijken. Omdat er slecht weer opkomt was wilde ik nog voor het slechte weer walvissen kijken, nou dat is gelukt. haha. 's ochtens om 7.15 op de boot met een zware zeegang uitgevaren met 17 passagiers. Eentje zat voor in de 40 persoons catamaran met jet aandrijving, ikke, de rest zat achterin zeeziek te zijn. We hebben twee walvissen gezien, Sperm Whales, echt ge-wel-dig. Ze blijven 10 minuten ademen en duiken dan naar 1000 meter diepte. Ongelofelijk wat een grote beesten. Na de walvissen gingen we voor de wind naar de kust om dolfijnen te kijken. We komen op een grote golf terecht die het schip laat surfen. De golf wordt hoger dan de boeg en even slaat het water erover voordat de schipper naar stuurboord uitwijkt, haha, wat een fun, vind ik. We zien heel veel Dusky dolfijnen, zoveel heb ik er nog nooit bij elkaar gezien. En springen en doen en met de boot mee zwemmen, prachtig. Heb er ook een filmpje van. Daarna tegen de golven in varen.....opeens kom ik los van mijn stoel en klapt de boot tot twee keer toe vol op een golf, met een snelheid van 20 knopen. Een andere man komt ook omhoog uit zijn stoel en heeft last van zijn rug. Door de klap is er een storing in een van de motoren ontstaan, de pomp komt niet meer goed op druk. We gaan eerder terug naar de haven en wij krijgen ons geld deels terug en de beste man moest nog even ter controle naar het ziekenhuis. (Weet niet of er echt wat aan de hand was want hij liep de hele rit al te mopperen dat de dolfijnen zo snel waren dat je er geen foto van kon maken, enfin, da's erg subjectief). Nou, ja wat doe je dan. Geld terug, dus geld over...(da's economie, toch?) en heb ik het tripje nog een keer geboekt omdat het zo mooi is. Na twee dagen is het slechte weer over en heb ik het tweede tripje gemaakt dat nog mooier was dan de eerste.

Na de belevenissen in Kaikoura is het tijd om te gaan rijden richting Picton. Daar heb ik vandaag de auto ingeleverd, wel jammer want het was mijn vriend voor 41 dagen waar ik veel plezier meer heb gehad. Enfin, nieuwe avonturen op het noordeiland lachen mij tegemoet. Vanmiddag ben ik met de ferry naar Wellington gegaan en morgen ochtend stap ik op de trein naar Auckland. Daar wordt ik van het station gehaald door David en Anneke Williams waar ik een paar dagen in huis mag verblijven vanwege Coastbusters. Dat start komende vrijdag.

Helaas doet de usb poort het niet, had van de week al eerder willen berichten maar niet alles werkt altijd zoals je verwacht of is mogelijk op de computers. De foto's komen dus nog.

Auckland

Vanuit Picton heb ik de ferry weer gepakt naar Wellington. Hier voer ik 41 dagen geleden ook toen ik opweg ging naar het zuidereiland en nu dus terug naar het noordereiland. In Wellington blijf ik een

nacht en daarna reis ik met de trein door naar Auckland voor het Coasbusters kayakfestival en het internationale kayakfestival.

De nacht in de backpackers is erg onrustig door mensen die maar in en uit de kamer lopen maar goed zo gaat dat dan. 's morgens gaat de wekker alweer vroeg omdat ik met de trein naar Auckland reis. Een treinrit van ongeveer 12 uren in een treinstel dat wordt voortgetrokken door een diesellocomotief. Het gaat niet heel snel maar het uitzicht op het landschap is geweldig. Daarom heb ik ook de trein genomen.

In Auckland wachten David en Anneke Williams me op, ze zijn het gastgezin waar ik tijdens Coasbusters verblijf. Ze wonen in een buitenwijk in Auckland dat tegen een heuvel is gebouwd en ze hebben drie kinderen. De eerste dag in Auckland vermaak ik mezelf in de stad en breng ik een bezoekje aan het maritiem museum om de kajak van Paul Caffyn te bewonderen waarmee hij rond AUS is gevaren. Dat maakt het wel bijzonder omdat ik bij het thuis geweest ben en nu zijn kayak in het museum zie. Na het museum heb ik nog een rondje gevaren in de haven op een klassiek vrachtschip dat ze hier een scow noemen. Dat lijkt verdacht veel op schouw omdat het ook een schip is met een platte bodem en een midzwaard. Later in het museum hoor ik dat het inderdaad een ontwerp is dat is gebaseerd op de Nederlandse schouw en via Canada naar NZ is gebracht.

Auckland en kayak Paul Caffyn

Strand van Kaikoura en trein naar Auckland

Na het museum neem ik een kijkje op de 133 meter hoge skytower die midden in de stad staat en een prachtig uitzicht biedt. Je kunt er ook vanaf springen aan een kabel.....deze keer maar niet gedaan. Na een bakkie koffie en een appelkruidel muffin komt Anneke Williams me ook al weer ophalen na haar werk.

Coastbusters, IKFW en Bay of Islands

De eerste dag van het 3 daagse Coastbusters evenement is geweldig. Ondanks mijn verkoudheid en de zweet druppels die van mijn voorhoofd rollen zie ik diverse bekende gezichten uit de boeken en de kayakbladen. Verschillende sprekers hebben interessante verhalen over hun kayaktrips waaronder Paul Caffyn, Sandy Robson die beide Australië rond hebben gevaren. De Tsunami Rangers die in golven van 5 tot 7 meter hoog surfen en tussen rotsen door glippen alsof het niets is. Teveel om op te noemen van wat er allemaal gebeurd en de hoeveelheid parallel sessies. De volgende dag is geen beste voor mij en ik besluit om in het huis van Anneke en David uit te rusten en te slapen om niet nog verkoudener te worden tijdens het Internationale Kayak Festival Week (IKFW). 's Avonds brengen David en Anneke me naar de camping op een uur rijden vanaf Auckland, in Martinsbay. Op de camping zie ik weer dezelfde gezichten en een aantal mensen hebben al gehoord dat ik me niet zo goed voel maar gelukkig knapt het op. Dat moet ook wel omdat er morgen gesurft wordt met de Tsunami Rangers en daar wil ik absoluut bij zijn.

Alles is ingepakt en ik heb een Mariner kayak uit de VS, een oud beestje maar met een perfecte romp die lijkt op de Europese kayaks. Dat moet wel goedkomen met het surfen vandaag. Met z'n zessen in het busje van Biff opweg naar het strand. De golven zijn perfect en ik zit vol energie om te peddelen. Alle bekenden zijn op het strand of aan het surfen. Vanaf 11.00 uur tot en met 15.00 uur heb ik met een half uur pauze aaneen stuk door gesurft. Sandy Robson raakt in de ochtend mijn boot nog als ze in een surf terecht komt en JKA probeert nog achterwaarts te surfen. In het begin van de middag komt Debra van de Tsunami Rangers naar me toe lopen. "Heeeee, mister Hotdog...love to see you

surfing, show us some more!" Daar gaat ie dan, na een aantal prachtige runs waarbij ik vanuit de bongoslides de kayak weer in een surf krijg komt Debra weer naar me toe lopen. "On the land you're so quiet and friendly but at sea you're an ANIMAL..." roept ze, ik moet er erg om lachen en ga nogmaals een paar surfjes pakken.

's Avonds laten Debra en Jim nog een film zien van de Tsunami Rangers. www.tsunamirangers.com. Na de film raken we aan de praat en aan het einde van het gesprek wil ik de DVD kopen. Niks d'r van, ik krijg de DVD omdat ze me willen aanmoedigen om door te gaan met kayaksurfen.

De regen tikt hard op de tent als ik wakker wordt. De wind blaast om de tent heen en de groep heeft zin om oefeningen op zee te gaan doen. Ik ga een van de kleine groepen leiden en we hebben veel plezier met reddingen. Debra komt nog even kijken en een nieuwe instap techniek demonstreren. De leg up rescue die door mij al snel de High heel rescue wordt genoemd in de avondsessie. Na de ochtendtraining warmen we ons op in de hotpools en daarna een gezellig hapje bij een wijnproeverij, ach het leven is zo slecht nog niet .

De volgende dag is er een tocht gepland rondom een van de eilanden. Onze groep heeft prima peddelers maar er komt nog iemand bij met een kayak die lijkt op een vistrawler. Uit het dek steekt een vlag en een vishengel en na een tijdje zie ik hem in eens ondersteboven liggen in de golven. De wind is sterker geworden en door alle rommel op het dek is hij topzwaar. Robbie Banks zet hem de eerste keer in z'n boot. Na een half uur ligt meneer voor een tweede keer ondersteboven en ben ik de eerste die bij hem is. Als hij in de boot zit sloop ik eerst alle rommel van het dek. JKA sleept ons ondertussen bij de rotsen vandaan. Als de boot leeg gepompt is varen we verder naar een strand voor een korte pauze. De groep is niet erg snel en pas na 10 uur peddelen komen we weer op de camping aan. Het eten hebben we gemist maar gelukkig hebben ze wat prakkes achtergehouden voor onze groep. Direct na het eten mag ik mijn presentatie weer geven over het wad. Het maakt indruk omdat de plaatjes niet spectaculair zijn maar iedereen wel door heeft dat de navigatie erg belangrijk is en dat het vaarwater verradelijk kan zijn. Na mijn verhaal loop ik nog even bij Jim en Debra langs om de foto's van deze week uit te wisslen. Als we afscheid nemen nodigen ze me uit om hen te bezoeken in California en samen met hun te gaan peddelen....mijn mond valt open omdat ik dat niet verwacht had. Ze nodigen namelijk niet snel mensen uit.

Op de laatste dag van het festival varen we nog met z'n allen naar een vogeleiland waarna we afscheid nemen van iedereen. Tijdens deze week heb ik ook een kayakgids ontmoet die zijn eigen bedrijf heeft in de Bay of Islands in het noorden van NZ. Ik mag met hem mee en hij wil een kayak aan me uitlenen, zeker na mijn verhaal van de Waddenzee heeft hij er alle vertrouwen in. Het betekent wel dat ik alleen ga peddelen vanuit Russel naar Cape Bret. Vlak daarna komt Robbie naar me toe om me uit te nodigen om in de Coromandel te gaan varen. Helaas heb ik de afspraak met Mark Hutson al gemaakt en ik nodig haar uit om met mij mee te peddelen. Een half uur later rijden we met twee auto's naar de Bay of Islands.

Als we alle spullen hebben ingepakt start Robbie de auto. Tik tik tik doet de startmotor, we hebben geen stroom in de accu. Na een paar telefoontjes komt er een mannetje met een nieuw accu en kunnen we op pad. Door al het inpakken en het gedoe met de accu vertrekken we erg laat en komen we pas om 20.00u aan in het plaatsje vanwaar we vertrekken naar het eiland Urapukapuka. Het is donker maar we besluiten toch te gaan, het is maar een half uurtje en we kunnen het eiland zien liggen. De zee licht op door de fosforiserende diertjes in het water als we er doorheen peddelen. Het is zo donker dat je alle sterren aan de hemel kunt zien. Kleine vissen springen in het rond en de zintuigen staan op scherp. Na een halfuurtje komen we op het eiland aan en staan we op het strand. Wat een geweldige ervaring om een nacht tochtje te maken in deze omgeving.

De volgende dag peddelen we langs de kust en praten we wat over de dingen die ons bezig houden. Grappig dat ze zo snel de keuze heeft kunnen maken om mee te pedden en het is des te leuker

omdat we allebei het gebied niet kennen. Als we uiteindelijk op het strandje aankomen is het even zoeken naar een kampeerplek door alle rotsen en de steile hellingen. De waterval is een fijne verassing om het zout weg te spoelen en het vuurtje brengt nog wat extra sfeer aan deze tocht. We zijn dicht bij Cape Bret en the Hole in the Rock.

De boten zijn weer ingepakt en de Cape is inzicht. Erg imposant om eromheen te varen en door the Hole in the rock. Door de stroming rondom de Cape komen de vissen boven borrelen en hele scholen vis verschijnen aan de oppervlakte. Er liggen dan ook veel bootjes met mensen die hier een hengeltje uitgooien. Al peddelend is het genieten van de omgeving en varen we verder rondom de Cape richting het zuiden. Tijdens de lunch is het uitkijken om op de rotsen te klimmen en een plekje te vinden voor de boten. Mark heeft ons snorkelspullen gegeven, het is adembenemend om tussen de vissen te zwemmen en alle kleuren van het oceaanaanwater te zien. De terug weg naar het eiland Urapukpuka is wederom prachtig en we zijn er allebei stil van. Bij Cape Bret stappen we nog even uit voor een korte pauze bij de DOC hut waar de wandelaars overnachten. Daarna varen we terug voor een kampeerplek om de volgende ochtend weer terug te rijden naar Mark waarna Robbie me terug brengt naar Auckland. Wat een geweldige afsluiting van deze reis.

Melbourne en de terugreis

Na de avonturen in de Bay of Islands is het afscheid nemen van NZ niet makkelijk. Het is een land met ongekende mogelijkheden voor kayakken waarvan de meeste mensen hier nog geen idee hebben als je het vergelijkt wat wij soms uitspoken. De laatste dagen in de Bay of Islands waren onvergetenlijk mooi.

Helaas ga ik weer langzamerhand opweg naar het echte leven en sta ik al vroeg in de middag op het vliegveld voor het eerste stukje, naar Melbourne en naar Oceanroad in Australië. Als ik door de douane ben hoor ik de luidsprekers mijn naam roepen door de vertrekhal. Bliksems wat is dat nou weer. Mijn brander zit in mijn rugzak en de beveiliging wil deze uit de rugzak halen. Ik moet mee naar een klein kamertje onder in het vliegveld waar de bagage wordt getransporteerd. Twee mensen inspecteren mijn brander en ruiken een benzine geur. Logisch want het is een benzinebrander. Helaas nemen ze hem in omdat het niet is toegestaan om een brander mee te nemen die naar benzine ruikt. Jammer jammer voor mijn mooie Optimus brander waar ik zoveel plezier en avonturen mee beleefd heb.

Na de landing in Melbourne moet ik enorm omschakelen in het stadsleven en ik ben er nog steeds niet aan gewend moet ik zeggen. Vlak na de landing maar even ge-smst naar huis dat ik in Melbourne ben. Ik krijg een bericht terug uit Nederland wat me wederom erg raakt en waar ik nu niet verder op in ga.

De volgende dag reis ik door naar Oceanroad, het surfersparadijs voor mensen met een surfboard, op ongeveer 4 uur reizen van Melbourne. Hier ga ik nog een paar dagen chillen maar door de berichten van het thuisfront en het verlaten van NZ ben ik erg aan het nadenken. Gelukkig helpen de hoge golven die op het strand breken en een prachtig en indrukwekkend landschap geven me bij het relativeren.

Vandaag ben ik terug in Melbourne. De stad staat op zijn kop vanwege de formule 1 races. Wist ik natuurlijk niet maar de drukte valt me nog mee voor zo'n evenement. Deze dagen in Melbourne had ik achteraf gezien beter niet kunnen doen omdat het niet zoveel toevoegd aan de reis en ik liever nog een tochtje had willen varen in de Coromandel. Nog 6 uurtjes en dan zit ik weer hoog in de lucht opweg naar familie en vrienden en met een dag sta ik weer op Schiphol. De reis is dan niets meer dan een geweldige herinnering en een fantastische ervaring die ik absoluut niet had willen missen en waar ik een aantal goede vrienden in NZ aan heb overgehouden...